

Agern Allé 13
DK-2970 Hørsholm

Tel. +45 4918 4700
www.medicoindustrien.dk

Børne- og Socialministeriet
Holmens Kanal 22
1060 København K

Att. Specialkonsulent Tina Hansen
tha@sm.dk
sm@sm.dk

2. oktober 2017

Vedr. Høring over udkast til bekendtgørelsesændringer til udmøntning af revisionen af servicelovens voksenbestemmelser

Den 1. september 2017 offentliggjorde Børne- og Socialministeriet ovennævnte høring med høringsfrist 2. februar 2017.

Det fremgår af høringsbrevet, at ud over redaktionelle og rent lovtekniske ændringer og præciseringer, er der alene lavet ændringer, som udmønter de af Folketinget med lov nr. 649 og 660 af 8. juni 2017 vedtagne lovændringer eller som følger direkte af aftalen om revisionen af 4. november 2016.

Det er udkast til bekendtgørelse om hjælp til anskaffelse af hjælpemidler og forbrugsgoder efter serviceloven, som særligt er interessant for Medicoindustrien.

Det fremgår af høringsbrevet, at ændringen består i, at der i den nugældende bekendtgørelse er indsat en bestemmelse om obligatorisk brug af tro- og loveerklæringer ved udskiftning af hjælpemidler og en bestemmelse om brug af tro- og loveerklæringer ved reparation af hjælpemidler. Desuden er der foretaget nogle præciseringer i bekendtgørelsens bilag 2 om støtte til briller og kontaktlinser.

Denne konkrete ændring, som fremgår af § 4 har Medicoindustrien ingen særlige bemærkninger til.

Derimod er det vores klare opfattelse, at bekendtgørelsen bør justeres mere grundlæggende.

Som det er Børne- og Socialministeriet bekendt, er der hos kommunerne store problemer med at forstå gældende lovgivning mht. tildeling af støtte til hjælpemidler.

Medicoindustrien har derfor følgende forslag:

§ 3, stk. 1: Tilføj en sætning om, at 'Hjælp ydes til anskaffelse af det bedst egnede og billigste hjælpemiddel ud fra en individuel og konkret vurdering af ansøgerens behov'. Kommunerne har meget svært ved at overholde denne forpligtelse, og en præcisering også i hjælpemiddelbekendtgørelsen kunne måske tydeliggøre denne pligt for dem. Medicoindustrien har set, at Ministeren efter samrådet i august i år har indvilget i at genfremsende et såkaldt 'hyrdebrev', hvori kommunerne igen mindes om, at de er nødt til at foretage en konkret og individuel vurdering af borgerens behov. Jo flere skridt, der kan tages i forhold til at få dette indskærpet, jo bedre, som vi ser det.

§ 3, stk. 2: Der oplystes en række produkter, som hvis hjælpen er ydet som udlån ikke skal afleveres tilbage til kommunen. Det fremstår som om listen er udtømmende, men i givet fald er der produkter, der mangler på listen. Vi foreslår, at det præciseres, at listen ikke er udtømmende. Man kunne også argumentere for, at engangsprodukter slet ikke hører hjemme i denne oplystning, da disse åbenlyst ikke kan genbruges.

§ 5: Her bør det præciseres, at der også skal ske brugerinddragelse, hvor kommunen fravælger at indgå en leverandøraftale, men i stedet benytter sig af tilbudsindhentning. I disse tilbudsindhentninger udarbejdes materiale, der minder meget om udbudsmateriale og som indeholder krav til de produkter, der ønskes tilbud på, hvorfor brugerinddragelsen er lige så vigtig her, som i forbindelse med udbuddene.

§ 6, stk. 2: Her bør det præciseres, at denne undtagelse kun gælder for genbrugshjælpemidler. Dette fremgår hverken af Serviceloven eller hjælpemiddelbekendtgørelsen og ville være en meget værdifuld præcisering for brugere af lovgivningen.

§ 6, stk. 1 sammenholdt med § 6 stk. 3 er svære at forstå. Hvornår skal borgeren selv lægge hele beløbet til køb af hjælpemidlet ud, og hvornår kan han nøjes med en evt. egen andel. På dette område agerer kommunerne også meget forskelligt, og derfor vil en mere præcis vejledning være relevant her.

Afsnittet '*Særlige bestemmelser om støtte til visse hjælpemidler*'

Overordnet set undrer det os, at nogle hjælpemidler indgår i §§ 9 – 16, mens andre ikke nævnes. Stomiprodukter nævnes, mens katetre og bleer ikke nævnes – hvad er baggrunden herfor, og hvilken betydning har det for borgerne?

Vedrørende § 9 bærer bestemmelsen præg af at være lidt bedaget, da der som bekendt findes nye måder at måle blodsukker på, som ikke indgår i bestemmelsen. Hvad angår stk. 3, skal Medicoindustrien foreslå, at ministeriet søger rådgivning fra lægefaglig side med henblik på, om det fortsat er sådan, tabletbehandlede diabetikere, hvor lægen anser jævnlig blodsukkermåling for påkrævet, alene kan

nøjes med 150 stk. teststrimler og lancetter årligt? Også her bør der tages højde for, at blodsukker i dag kan måles/monitoreres på flere måder, end da bekendtgørelsen oprindeligt blev skrevet.

Venlig hilsen

Lene Laursen
Vicedirektør